

Global Research: Jak se nový král Charles III. stal nejvíce pro-islámským monarchou v britské historii

- CZ24 News | 16. září 2022

UK: Redakční poznámka: Jde o informativní článek seznamující s názorem muslimů na nového britského krále.

Jako hlubokomyslný člověk studoval islám do hloubky, kdy šel až tak daleko, že se naučil arabsky, aby si mohl přečíst Korán.

Minulý týden Liz Trussová převzala funkci premiérky vlády, kterou mnozí považují za nejvíce islamofobní v britské historii.

Vláda, která odmítá jednat s největším zastupitelským orgánem britských muslimů a vytvořila podezřivý bezpečnostní režim (Prevent), který se na ně zaměřuje; ve které byla odvolána ministryně, protože její „status muslimské ministryně vyvolával u kolegů nepříjemný pocit“. Vláda, která byla tento týden obviněna, že zachází s muslimy jako s občany druhé kategorie.

Vůbec nepřekvapuje, že více než polovina členů vládnoucí Konzervativní strany vyznává divoké konspirační teorie o britském islamu.

Ale dva dny poté, co se Truss stala premiérkou, nastoupil na britský trůn král Karel III. Ten jakožto hloubavý muž islám hluboce studoval a dokonce se naučil arabsky, aby si mohl číst v Koránu.

Nový král je totiž nejislámofilnějším monarchou v britské historii. To je v ostrém kontrastu s jeho vládou.

Strhující řeč

Během sérií prohlášení z posledních několika desetiletí král Karel III. neustále vyvracel tezi o „střetu civilizací“, která tvrdí, že islám je ve válce se Západem. Naopak pořád tvrdil, že islám, judaismus a křesťanství jsou tři velká monoteistická náboženství, která mají mnohem více společného, než se obecně uznává.

Od roku 1993 je nový král patronem Oxfordského centra islámských studií. V tomto roce pronesl svůj inaugurační projev s názvem „Islám a Západ“. Nebyla to řeč o náboženství, jakou většina lidí očekává od politiků a příslušníků královských rodin, kteří mají sklon nepronášet o nic více než prázdné fráze.

Poté se princ z Walesu pustil do sofistikovaného hodnocení islámské civilizace a jejích vztahů k Evropě. Princ říkal, že islám je „součástí jak naší minulosti, tak naší současnosti ve všech oblastech lidského snažení. Takovou, jaká pomohla vytvořit moderní Evropu. Je to součást našeho vlastního dědictví, ne nic od nás odděleného.“

Vyzval lidi na Západě, aby nepřehlíželi minulé a současné deformace v chápání islamu: „Vůdčím principem a duchem islámského práva, převzatým přímo z Koránu, by měly být zásady spravedlnosti a soucitu.“

Poznamenal, že ženám bylo v islámu už před 1400 lety uděleno právo na majetek a dědictví, vzdal hold „pozoruhodné toleranci“ středověkého islámu a nařikal nad „nevědomostí Západu o dluhu, jaký vůči islámskému světu má naše vlastní kultura a civilizace“.

Tehdejší princ popsal britské muslimské komunity jako „přínos pro Británii“, který „přispívá ke kulturnímu bohatství našeho národa“.

Na rozdíl od těch, kteří požadují, aby se muslimové zbavili své identity, aby se asimilovali, Charles volal po procesu obousměrné integrace: Muslimové musí „vyvážit svou životní svobodu být sami sebou s uznáním důležitosti integrace v naší společnosti“, zatímco ne-muslimové by si měli osvojit „respekt ke každodenní praxi islámské víry a uctívou ohleduplnost k ní, aby se vyhnuli činům, které by mohly muslimy hluboce urazit“.

Byl to elektrizující projev, když následník trůnu britským muslimům, většinou migrantům z bývalých kolonií, řekl, že jejich přítomnost v zemi nejenže je vítána, ale že si jich i ceníme.

Je těžké představit si větší kontrast s nedávnými opatřeními nejvyšších britských politiků.

„Kontroverzní“ princ

Charlesův postoj k islámu a muslimskému světu v posledních letech často vyvolával kontroverze.

Kniha královského korespondenta Roberta Jobsona z roku 2018, napsaná ve spolupráci s Charlesovou kanceláří, odhalila, že byl proti invazi do Iráku v roce 2003, přičemž soukromě vyjádřil své námitky premiérovi Tonymu Blairovi. Podle Jobsona se Charles domníval, že „vpochodovat tam s transparentem za demokracii západního typu je pošetilé i marné“. Charles také řekl ministrům, že si již nepřeje, aby jeho spojení s vůdci Perského zálivu využívali britské zbrojařské společnosti k prodeji zbraní.

Pak je tu jeho sympatie vůči Palestincům, což může být důvod, proč to byl jeho syn princ William, a ne sám Charles, kdo uskutečnil první královskou návštěvu Izraele v červnu 2018. Teprve v roce 2020 Charles poprvé navštívil Izrael. Vymohl si tehdy návštěvu okupovaných palestinských území, kde prohlásil za své „nejvroucnější přání, aby budoucnost všem Palestincům přinesla svobodu, spravedlnost a rovnost“.

Žádný britský ministr v poslední době podobné názory nevyslovil. Pokud jde o evropské muslimy, je Charles kritikem sekularismu Francie a Belgie a nesouhlasí s jejich zákazem zahalování žen na veřejnosti. Podle něj by neměl nastat čas, kdy by se proti-muslimská politika prosazovala po celé Evropě.

Charles se dostal pod palbu kvůli své charitativní práci. Loni v červnu tehdejší princ dělal novinové titulky poté, co Sunday Times odhalil, že přijal kufr s milionem eur v hotovosti od bývalého katarského premiéra šejka Hamada bin Jassima bin Jaber Al Thaniho. Charlesův charitativní fond popřel pochybení a vůbec nic nenaznačuje, že by z toho měl osobní prospěch.

Možná, že to správně neodhadl, ale velká část tiskových zpráv byla ignorantská a nespravedlivá.

Vždyť vzpomeňte na tu záplavu senzačních článků v červenci o milionovém daru, který jeho charitativní fond obdržel od rodiny Usámy bin Ládina v roce 2013. Nedošlo ale k žádnému provinění, neboť rodina Bin Ládinů je jednou z nejetablovanějších v Saúdské Arábii a ty poukazy na spojení s terorismem a s Al-Káidou byly nesmyslné.

Zapřisáhlý ‚tradicionalista‘

Proti-muslimští komentátoři se novému britskému králi za jeho intelektuální zvědavost vysmívají. Jedním z příkladů je americký neokonzervativní komentátor Daniel Pipes. Jeho blogový příspěvek s názvem: „Je princ Charles konvertita k islámu?“ cituje četné „důkazy“, že se sám stal muslimem, včetně toho, že se Charles zúčastnil slavnostního ceremoniálu při ramadánu a také jeho kritiku Salmana Rushdieho za urážku „nejhlubšího přesvědčení“ muslimů.

O století dříve podobné falešné fámy kolovaly i kolem Winstona Churchilla.

Ve skutečnosti je král oddaný anglikán, jehož hluboký zájem o islám (stejně jako o judaismus a o ortodoxní křesťanství) souvisí s jeho zájmem o tradicionalismus, esoterický myšlenkový směr 20. století, jehož ranní vyznavači se stavěli proti modernímu světu ve víře, že všechna velká náboženství sdílejí univerzální pravdy, které by mohly být lékem na současné strasti.

Charles se zabýval zejména díly René Guenona, jednoho z nejvýznamnějších myslitelů tradicionalismu. Guenon – francouzský intelektuál vychovaný jako katolík a vzdělaný na Sorbonně – psal na počátku 20. století – považoval západní modernitu, která se „vyvíjela na materiálních zájmech“, za „anomálii“ v historii lidstva.

„Pokud [tradicionalisté] hájí minulost,“ řekl Charles v projevu v roce 2006, „je to proto, že v předmoderním světě byly všechny civilizace poznamenány přítomností posvátna. Naproti tomu naše současná doba je dobou „rozpadu, odpadlictví a ztráty řádu“.

V projevu k Valnému shromáždění Skotské církve v roce 2000 Charles varoval, že našemu věku „hrozí, že budeme ignorovat nebo zapomeneme veškeré znalosti o posvátném a duchovním“. Právě na tomto jeho přesvědčení spočívá jeho zájem o ekologii. Charles věří, že moderní Západ „se stává stále více uchvatitelským a vykořisťovatelským“, což naznačuje, že se můžeme od islámu znovu naučit „jak spravovat životně důležité věci světa posvátného a duchovního charakteru“.

Guenon sám byl zaměřený na východ, napsal několik knih o hinduismu a taoismu, než se přestěhoval z Paříže do Káhiry. Tam byl zasvěcen do řádu Ahmadiyya Shadhiliyya Sufi a studoval na univerzitě Al Azhar, tj. v jednom ze světových center sunnitského muslimského učení. V roce 1951 zemřel v Káhiře jako muslim.

Guenonova role při utváření králova světového názoru zmátla mnoho mainstreamových komentátorů. Jedním z příkladů je vojenský historik Max Hastings. Ten v recenzi na Charlesovu knihu Harmonie: Nový způsob pohledu na náš svět z roku 2010 o něm v Daily Mail napsal, že „hlavní nebezpečí pro naši královskou instituci v příštích desetiletích spočívá v dobrých úmyslech v jeho pomotané, chaotické hlavě“.

Brutální kritika

Charles se nenechal odradit nesouhlasným pohledem britských médií a využil svého postavení prince z Walesu k prosazení svých myšlenek v praktickém smyslu. V roce 1993 začala princova Nadace zastřešovat program vizuálního islámského a tradičního umění.

Tam studenti vyráběli mughalské miniatury, osmanské dlaždice a arabskou kaligrafii. Dva prominentní tradicionalističtí učenci byli hostujícími učiteli – filozof Seyyed Hossein Nasr a učenec Martin Lings, který napsal slavnou biografii proroka Mohameda a cítil se jako by „zasažený bleskem“, když poprvé četl Guenona. Program se v roce 2004 stal Princovou nadací School of Traditional Arts.

Charlesova láska k islámskému umění se projevuje v jeho osobním životě. Proto je zahrada Carpet Garden v jeho domově v Gloucestershire Highgrove inspirovaná islámskými zahradami. Charles to vysvětlil: „Zasadil jsem v zahradě fíky, granátové jablko a olivovníky, protože se o nich píše v Koránu.

To vše staví krále Charlese do nebezpečného rozporu s vládou Trussové a s Konzervativní stranou, kterou vede. Pokud se Charles vrátí k tématu islámu, je jisté, že se otevře brutální kritice neokonzervativní pravice, která určuje velkou část programu této konzervativní vlády.

Zda bude na trůnu i nadále mluvit o náboženství tak otevřeně, jako když byl princem z Walesu, to se teprve uvidí. Musí mít na paměti rady své matky, která se chytře vyhýbala veřejným sporům. Je nicméně nesmírně důležité, že máme krále, který otevřeně obdivoval islám.

Smělé prohlášení

Mešity po celé zemi vyjádřily soustrast nad smrtí královny Alžběty a mnoho muslimů si všimlo postoje nového krále k islámu.

Shaykh Abdal Hakim Murad, univerzitní přednášející v islámských studiích Shaykh Zayed, ve svém kázání před modlitbou minulý pátek v cambridgeské ekologicky šetrné mešitě obsáhle citoval z Charlesova projevu z roku 1993 o „Islámu a Západu“, v němž se odrážel Charlesův zanícený zájem o islám, čímž se liší od většiny britské politické třídy. Poukázal, že se Charles naučil arabsky, aby si mohl číst v Koránu, a zeptal se: “Kolik lidí v parlamentu by to udělalo?”

Bude Charles následovat vytríbený příklad své matky a tiše zdůrazňovat britské tradice tolerance a multikulturalismu, na rozdíl od nacionalismu Johnsonovy a Trussovy vlády?

Existují určité náznaky, že to dělat bude.

Vzpomeňte, že ve svém prvním projevu král Karel III. jako vládce říkal: „V průběhu posledních sedmdesáti let jsme viděli, jak se naše společnost stala jednou z mnoha kultur a mnoha vyznání,“ než slíbil, že „ať už je váš původ nebo vyznání jakékoli, já se budu snažit sloužit vám všem s loajalitou, úctou a láskou“.

To bylo odvážné a jednoznačné vyhlášení pluralismu. A každý, kdo věnoval pozornost Charlesovým výrokům a činům jako prince z Walesu, ví, že to myslí upřímně. A tímto postojem se odlišuje od britské vlády.

AUTOR: Peter Osborne and Imran Mulla

[ZDROJ](#)

Překlad: reformy.cz